

עם ציונים פהש"ך
 ט. שם [טור] וכן כתבו ספר התרומה [נתפחות סימן פג] ופמ"ק [סימן רמז]:"
שכת א. לשון הטור ר"ש [הסימן] דכתיב [נמדנר טו, יט] והיה כאלכלס מלתם הארץ:
 ג. משנה ד' פרק קמח דמלה:
 ג. רש"י פסחים לו, א ד"ה סופגנין:
 (*) פירש רש"י בלילתן רכה מאל, פסחים דף ל"ז ע"א [ד"ה והאסקריטין]:
 ג. טור [שם] כשם הר"ף [שם יא, ג] ואזכיר הר"ש [ה"ק, מלה סימן ג] וכן כתב הרמב"ם בפרק ו' מהלכות ביטורים [הלכה יג; שאלות פרש"י סוף שאלה טו; פוסקים ש"כ ד"ה דטילן כרבי יומן פסחים ט:]
 ג. טור [שם] ותוספות [שם] כשם ר"י, וכדמסת ברובטלמי מלה פ"א הלכה ג' ופוסקים [רמ"ש הג"ל, ובפסחים פ"ב סימן טו; כ"ן שם יא, ג ד"ה הלך; רענו יונה נרמט ט, כ ד"ה לחם] ע"ן ב"י [שם ד"ה ומ"ש אל]:
 ד. שם [טור עמוד ט] כשם הר"ש [שם משנה ה ד"ה ירושל, וכדמסת נרמט לו, ג] והרמב"ם בפרק ו' [שם הלכה יג] וכשם אכזו הר"ש [ה"ק שם; פסחים טו סימן טו] וכן כתב הר"ן שם בפסחים [שם ע"א ד"ה אל] כשם הרמב"ן [הלכות חלה ט, ג] וכן הכריע הרשב"א בפסקי מלה שלו [שפר א עמוד ז] וכן נראה מהסמ"ג [עין קמח ג, א]:

ציונים רמ"א
עם ציונים מהש"ך
 ד' ב"י [סוף הסימן] בשם הרמב"ם פרק ד' דתרומות [הלכה ט]:
 ה' (טור) ב"י [שם] בשם ט"ר [סוף עין קמח]:

הגהות והערות
 (ב) נמצא בשו"ת חס סופר ח"ג אה"ע סימן יא:
 שכת א [כ"כ שם הר"ף] ובעל הלכות אמר משמיה דהן זקק שפסק כרני שמעון בן לקיש, אולם כנ"ג שלפניו [סימן א עמוד סה] פסק כרני יומן, ועיין נחל אשכול על ספר האשכול [ח"א סימן א עמוד 40 אות ד] מה עולה להניח זה:
 (ב) טוננו לתקן דמתהדורת אמ"ד מע"א ועד מתהדורת ויזן תקפ"ח הטעם "רכה":

ו אב"ד אחר צריך בו', כלומר, אם אחר מפרש להשומעים לרין ליטול רשות מכל בעלי העיסה: ז אף על פי שעדיין לא נתחייב. משום דמכל מקום יש נידו להניח עיסה ו' ולומר עיסה זו תהא חלה על קמח לכשיהיה נילוש, תוספות [מיר י, א ד"ה מ"ט]:
שכת א אלא ב"חם בו', כלומר בעיסה שראויה לכל לרדי לחם, דכתיב [נמדנר טו, יט] ראשית ערסותיכם וגו' והיה כאלכלס מלתם הארץ וגו'. ותסת לחם אינו אלא העשוי מקמח ומים וכהאי גוונא: **ב שב"ליתתה רבה בו'**, דאילו בלילתה עבה בלאו הכי מייבט בחלה, אלא אם כן גלגלה על דעת לבשלה כדנכסעף שאחר זה: **ג ובבבד ש"א על ידי משקה**, כלומר שאפאה שלא על ידי משקה, דאילו טגנה במשקה פטורה:

ב **עיסה ב שב"ליתתה רכה ואפאה בתנור או במחבת בין שהרתיה ואחר כך הרביק ב בין שהרביק ואחר כך הרתיה חייבת בחלה** (א) **ג ובבבד שלא על ידי (ב) משקה:**

ג **עיסה שב"ליתתה עבה וגילגלה (ב) על דעת (ג) לבשלה או למגנה או דמשום פלוגתא זו היה מנהג מהר"ם (מרזנובורג) לזוות לבני ביתו למעט מעיסה כזאת דהיינו זה ימחייב כל העיסה בחלה כמו שכתוב בסמוך כנע"ף שאחר זה:**

ערך פ"חם פמהריק"ש
 בסוף השישים עיסה כשופפות אינם לריסם ליטול רשות זה מזה, ואם אחר מפרש להם לרין ליטול רשות מכל בעלי העיסה:

ביאור הגר"א
 [ח] שני שותפין בו, עיין סימן שלי"א סעיף ל"ה: [ט] [שי"ט] ופיהו בו, וכן כתבו תוספות דנודי י"ב א' [ולקמן]: [ליקוט] אפילו בעודו בו, כמו שכתוב בנודי י"ב א' תנן הרני נודי כו', ועיין תוספות שם ד"ה מ"ט כו', ואם תאמר כו' ואומר רבינו תם כו' (ע"ס): [י] והאורה כו', נראה לי דעתה סתמן כפירושו, וכמו שכתוב בתוספתא פרק א' דתרומות [הלכה ז] הבן בשל אביו כו':
שכת [א] [פני"ה א] אין חייב בו, לשון הטור [ריש הסימן], וכתב כן על פי תוספות דפסחים ל"ו ב' ד"ה פרט, ואמר ר"ת כו', אבל לשון ספרי דוטא [במדבר טו, יט] והביאו ר"ש שם [מלה פ"א משנה ד ד"ה חתלן מלחם במדבר שם] ולא כל לחם, פרט למבושל וסופגנין כו': [ב] [פני"ה ג] עיסה בו, כרבי יוחנן שם [פסחים] ל"ז א', ועיין תוספות שם ב' ד"ה דכולי עלמא כו', ולר"י כו' ואומר ר"י כו' ואומר ר"ת כו', והוה שכתב [שי"ט] ובבבד כו':
 [ג] [פני"ה ג] עיסה כו', מתניתין ה' פרק קמח דחלה וכפירוש הר"ש שם [ד"ה ירושל], ואינו כן דעת ר"ת [ג"ל] [ועיין באר"ח סימן קס"ח סעיף י"ג], ועיין ר"ש שם והרא"ש [ה"ק, חלה] סימן ב', ובתוספות הג"ל דפסחים והרא"ש שם [פ"ב סימן טו], ובתוספות דברכות ל"ז ב' ד"ה לחם כו': [ד] פ"ש"ה, כנוכר לעיל [א] [כספר דוטא]:

יכולה ליטול חלה בלא רשותו כיון שרגילות הוא לפעמים שבעלת הבית נותנת לה רשות [ח] שני שותפין אין לרין ליטול רשות זה מזה ו' אכל אחר לרין ליטול רשות משניהם: **ט** [ט] ומיהו אם נתן רשות לאחר להפריש אפילו בעודו קמח מועיל ז אף על פי (ד) שעדיין לא נתחייב. **י** והאורה יאמר לבעלת הבית להפריש לו חלה מכל עיסות שתעשה לו בעוד שיהיה בביתה כדי שלא תצטרך ליטול רשות בכל פעם:

סימן שכת
 איזה פת חייב בחלה, וכו' סעיפים:
א **אין חיוב חלה א אלא (א) בלחם לפיכך הסופגנין דהיינו רכים ב העשויים בספוג והרובשנין (ג) והאיסקריטין (ד) והם ממוגנים כדבש פטורים מן החלה:**
ב **עיסה ב שב"ליתתה רכה ואפאה בתנור או במחבת בין שהרתיה ואחר כך הרביק ב בין שהרביק ואחר כך הרתיה חייבת בחלה** (א) **ג ובבבד שלא על ידי (ב) משקה:**

ג **עיסה שב"ליתתה עבה וגילגלה (ב) על דעת (ג) לבשלה או למגנה או דמשום פלוגתא זו היה מנהג מהר"ם (מרזנובורג) לזוות לבני ביתו למעט מעיסה כזאת דהיינו זה ימחייב כל העיסה בחלה כמו שכתוב בסמוך כנע"ף שאחר זה:**

ערך פ"חם פמהריק"ש
 בסוף השישים עיסה כשופפות אינם לריסם ליטול רשות זה מזה, ואם אחר מפרש להם לרין ליטול רשות מכל בעלי העיסה:

ביאור הגר"א
 [ח] שני שותפין בו, עיין סימן שלי"א סעיף ל"ה: [ט] [שי"ט] ופיהו בו, וכן כתבו תוספות דנודי י"ב א' [ולקמן]: [ליקוט] אפילו בעודו בו, כמו שכתוב בנודי י"ב א' תנן הרני נודי כו', ועיין תוספות שם ד"ה מ"ט כו', ואם תאמר כו' ואומר רבינו תם כו' (ע"ס): [י] והאורה כו', נראה לי דעתה סתמן כפירושו, וכמו שכתוב בתוספתא פרק א' דתרומות [הלכה ז] הבן בשל אביו כו':
שכת [א] [פני"ה א] אין חייב בו, לשון הטור [ריש הסימן], וכתב כן על פי תוספות דפסחים ל"ו ב' ד"ה פרט, ואמר ר"ת כו', אבל לשון ספרי דוטא [במדבר טו, יט] והביאו ר"ש שם [מלה פ"א משנה ד ד"ה חתלן מלחם במדבר שם] ולא כל לחם, פרט למבושל וסופגנין כו': [ב] [פני"ה ג] עיסה בו, כרבי יוחנן שם [פסחים] ל"ז א', ועיין תוספות שם ב' ד"ה דכולי עלמא כו', ולר"י כו' ואומר ר"י כו' ואומר ר"ת כו', והוה שכתב [שי"ט] ובבבד כו':
 [ג] [פני"ה ג] עיסה כו', מתניתין ה' פרק קמח דחלה וכפירוש הר"ש שם [ד"ה ירושל], ואינו כן דעת ר"ת [ג"ל] [ועיין באר"ח סימן קס"ח סעיף י"ג], ועיין ר"ש שם והרא"ש [ה"ק, חלה] סימן ב', ובתוספות הג"ל דפסחים והרא"ש שם [פ"ב סימן טו], ובתוספות דברכות ל"ז ב' ד"ה לחם כו': [ד] פ"ש"ה, כנוכר לעיל [א] [כספר דוטא]:

שלא מדעתו, ולענ"ד נראה להלכה דבערב שבת שמנהג הנשים להקפיד על זה שכל אחת תטול חלה, ונתשנים צעיהם לחיוב לעשות לחמים לכבוד שבת כשביל החלה, אז לא תפריש שום משרתת בלא זיוו בעלת הבית אם לא שיש חשש קלקול עיסה, אבל כשאר ימי השבוע מותרת המשרתת או אחד מבני ביתה, כיון שרגילה לתת להם להפריש דאינה מקפדת על זה, כן נראה לענ"ד:

שכת (א) ובבבד ש"א על ידי משקה, פירוש אפילו בלא מים, כי היכי דליהוי מעשה אפיה: **(ב) על דעת פ"ש"ה**, זה דעת הר"ש [מלה פ"א משנה ה ד"ה ירושל] והרא"ש [ה"ק, חלה סימן ג; פסחים פ"ב סימן טו] ורמב"ם [בטורים ג, יג], דלא כר"ת [תוספות פסחים לו, ג ד"ה דכולן] דסבירא ליה אפילו היה בדעתו שעת גלגול שאחר כך יבשלה מכל מקום כיון שבעת גלגול היטה עבה מייבט, אלא אזלינן בחר דעתו שהיה לו בשעת גלגול, והיינו לפטור, כגון שנתכוין לבשלה, אבל להיפך לא אזלינן בחר דעתו, כדלמרינן בסיפא גלגלה על דעת סופגנין כו', וכתב הר"ש בפרק כל שעה [פסחים טו] שהיה בדעתו לבשלה, כדי שעל ידי

דמשום פלוגתא זו היה מנהג מהר"ם (מרזנובורג) לזוות לבני ביתו למעט מעיסה כזאת דהיינו זה ימחייב כל העיסה בחלה כמו שכתוב בסמוך כנע"ף שאחר זה:

ערך פ"חם פמהריק"ש
 בסוף השישים עיסה כשופפות אינם לריסם ליטול רשות זה מזה, ואם אחר מפרש להם לרין ליטול רשות מכל בעלי העיסה:

הגהות רמ"א
 (ג) [שי"ד פ"א] ולומר עיסה זו, לא דעתו למאי הולכו תוספות לאריות הזה דכידה להניח עיסה מוגלגלת, ולא נפשטו דכידה לקרות מיד שם חלה על הקמח שהיה חלה לכשילוש כדליתא לעיל [ריש סימן שכ"ו], שוב ראיתי בדרישה [פרישה אות ט] שכתב כן הטעם נפשטות דכידה לקרות שם על הקמח לכשילוש, ולישנא דתוספות ז"ל, (אחר כך ראיתי באורח מישור נמיר שם ד"ה וכן) שעמד בזה, ועיין במידושי חמני הגאון מו"ה משה נ"י אב"ד דק"ק פריעטבורג שדפסם זה מקריב עס מידושי מהר"י מיגש על שבעות [כ"ז], וכן קשה בלחם אהא דדייק לישנא כסוגינא [קידושין טג, ג] פירות ערוגה תלשים וכו' פירות ערוגה זו מחוברת וכו', אמאי נקט דוקא ככהאי גוונא שאחד מהן תלושים, ולא נקט כפשוטו באומר על ערוגה מחוברת פירות שזדז זה יהיו [תלושים] [תרומה] על אוקר כשיתלשו כולם:

באר היטב
שכת (א) ב"חם, כלומר בעיסה שראויה לכל לרדי לחם, וסתם לחם אינו אלא העשוי מקמח ומים, ש"ך [ס"ק א]: **(ב) משקה**, פירש הש"ך [ס"ק ג] שאפאה שלא על ידי משקה, דאילו טגנה במשקה פטורה:
ג'יון מהר"א
שכת [א] [שר"ע פני"ה ג] עיסה שב"ליתתה עבה, כ"ל [ג]:
אוצר מפרשים
 מנהגו תלת דתניא כותיה, דהוא לא דהוה צריך למחשבה אלא משום דעלה קאי וכו', ע"ש. ובאמת דלפום ריהטא היא קושיא חזקה, ואחר זמן האיר דורח ספר יד מלאכי [תיא] ובאות תקס"ח רמזה לזו והפליא עצה הגדיל תושיה, ועיין מה שכתב הרשב"ץ חלק ב' סימן רצ"א [הפוסק הבן] וחלק ג' סימן ל"ז דף י"א ע"ג ד"ה עוד כתבת שזה אצלך:
 ג [שם פני"ה ג] עיסה שב"ליתתה עבה, כע"ל [כ]: [ד"ה טרפכה בשלחן המפור] ד [שם] וגילגלה על דעת פ"ש"ה וכו', כן כתב הרמב"ן בהלכות חלה בהלכותיו בלברות פרק עד כמה [כו, ב] כת"י, והאריך בזה, וכן כתבו שאר פוסקים כמבואר בב"י [פסוד זו ד"ה וריש], ועיין מה שכתב הרב ש"ך [ס"ק ד] ועיין מה שכתב הרב בית דוד יריד סימן קנ"ד, וכן הכריע רבינו ישעיהו הראשון וחלק על ר"ת [תוספות פסחים לו, ב ד"ה דכולן], בספר המכריע כתי"י סימן ט"ג: [ב"י יוסף אות א]

(ג) אם דעתו לאפסות כו'. זה הוכיח הר"ש פרק קמח דחלה [סג] ממאי דאמרין כ"כ מדברין [בכרת לו, ב] לחם העשוי לכותח פטור, וכמו שכתוב בסמוך סעיף ז' דמעשיו מוכיחין עליו, ויבדלנו למי חלה פ"א הלכה ד' דאמרין לחם העשוי לכותח חייב שמה [נמלך] [תימלך] לעשות ממנה חררה קטנה, ועל כרחק (ז"ל דהיה) [כדי שלא תקשי מהיה] ¹¹ דכ"כ מדברין צריך לומר דמיירי דשקלא פורתא ואפסיה כאור דחיישין שמה מימלך ליקח כשיעור, ומשום הכי נמי אמרין בסעיף ז' עשאה כעצמן חייב דהיינו מטעם דאמי לחלוסי בשאר עיסה:

ד פטורה. דכיון דגלגלה על דעת לבשלה לא חל עליה חובת חלה, דבאר דעתו אוליגין. מיהו הרבה פוסקים חולקים דהיכא דבלייתה עבה אפילו גלגלה על דעת לבשלה חייבת בחלה, דמיד נתחייבה משעת גלגול, כדאיתא בז"י [עמוד זה ד"ה ומ"ש ועיסה], לכן יש להחמיר להפריש חלה בלא ברכה, או לאפות מעט ממנה שעל ידי כך נתחייב כולה בחלה ודכנסעיה שאחר זה, וכמו שכתבו הרא"ש [פסקים פ"ב סימן טו; ה"ק, חלה סימן ב] וטור [עמוד ז'] ופוסקים בשם מהר"ם [מרוטנובורג], ע"ש:

ה ואפוא כו'. והב"ח [עמוד זו ד"ה ומ"ש ומיהו] כתב דאפילו לא אפאו, אלא לעולם כל שנמלך לאפות מקצתו, בין לקחו ממנו ואפאו או לא, מתחייב כולו על ידו. ומסקי [עמוד זו ד"ה ולענין] דלענין הלכה יש לדקדק דלכתחלה יפריש חלה ואחר כך יקח אותו מעט ויאפנו, מיהו אם לקח תחלה אותו מעט ואפאו צריך גם כן להפריש אחר כך חלה מכל העיסה, אלא שיניח אותו העיסה אפוייה אלל העיסה ויפריש ממנו ומן העיסה כו', וע"ש שהאר"ך. ועיין באו"ח סימן קס"ח סעיף (י"ב) [יגיד]:

ד"ה ומיהו] וז"ל, נראה היינו דוקא כשאפה אותו מעט. אבל אם לא אפה אותו, משום שהיה בדעתו לאפותו לא מחייבה, דאפילו בשאפאו לא מתחייב אלא משום גזירה, והבו דלא לוסף עליה לחייבו משום שהיה בדעתו לאפות דבר מועט שאין בו שיעור חלה, עכ"ל. ועל כן כתב כאן ואפאו כו'. וכן כתוב במרדכי פרק כל שעה [פסקים רמז תקצב] ח"א, ושוב חזר הר"ש [הג"ל] ואמר כיון שעדעתו לעשות סופגנין ולבשלה במים פטור אלא אם כן עשתה ממנו חררה קטנה ואפסיה על גבי גחלים, דחיישין שמה מימלך ותעשה ממנה לבנה כדי חיוב, אמרתי לאפוקי נפשי מפלוגתא לעשות חררה קטנה ולאפותה וליטול חלה ממנה ומן העיסה ביחד, דנוטלין חלה מן האפוי על העיסה ומן העיסה על האפוי, עכ"ל. אלא דבאשר"י פרק כל שעה [שם פ"ב סימן טו] כתב בלשון זה, ור"מ [מרוטנובורג] היה נוהג כשלשין עיסה בביטו כדי לבשלה במים היה מזהה לאפות ממנה מעט, ועל ידי כך נתחייבה העיסה בחלה קודם שיקח ממנה מעט דחיישין שמה מימלך, עכ"ל, שמע מינה שההפרשת חלה בזה תהיה קודם שיקח ממנה אותו מעט לאפות. ומטעם זה השיג מו"ח ז"ל [ב"ח שם ד"ה ומ"ש ומיהו] על הב"י שכתב כאן לדעת הטור דדוקא צעין שאפאו ולא סגי בדעתו לאפות, וכן פסק כאן בשו"ע, דלא כן הוא לדעת הרא"ש שחולק עם המרדכי. ¹² ואני אומר, לפי הבנתו של מו"ח ז"ל ודאי יש לתמוה על הב"י יותר, שהרי בקיצור פסקי הרא"ש שכתב הטור [שם אות טו] כתב בהדיא מיהו אם דעתו לאפות חררה קטנה נתחייבה בחלה, עכ"ל, הרי בהדיא דדעתו סגי, אלא שאני אומר דלכאורה יש לתמוה על הרא"ש והטור בזה שאמרו דסגי בדעתו לאפות, והלא הם רוצים ללכת גם דעת הר"ש שהיא עיקר להלכה והר"ש כתב בהדיא בריש חלה [משנה ה' ד"ה ירושל'] כמה פעמים דמיירי בכבר אפה להיה פורתא, ע"ש. אלא נראה לי דאין כאן חילוק דעות כלל, דודאי אם נתכוין בשעת גלגול העיסה לבשלה במים ולאפות קצת ממנה נתחייבה כולה תכף, וזה מצואר בלשון הרא"ש שכתב שהר"מ היה מזהה לאפות מעט כשלאו העיסה, ועל כרחק נתחייבה תכף, ובדרך זה הוא גם כן דעת הטור, והטעם, שבשעת גלגול היה החשש תכף שמה תמלך ליקח ממנה כשיעור חלה. והמרדכי איירי שבשעת לישה וגלגול נתכוונה לבשלה כולה במים אלא דאחר כך נוטלת ממנה מעט לאפות, לא סגי בזה עד שתייה אפוייה ממש. אף על גב דנמלך לעשות לחם חייבת בחלה תכף אחר ההמלכה כמשמעות סוף סעיף ג' שהוא לשון המשנה [חלה סג], היינו בנמלכה לעשותה מכולה לחם, מה שאין כן כאן שכולה תשאר לביטול במים רק שקצת תטול לאפיייה ועיקר החיוב בעיסה כולה משום גזירה שמה תמלך, לא סגי בזה שמתחייב תכף אחר שהפרישה קצת לאפיייה, דאין בזה היכר כל כך כיון דשאר העיסה תחבשל, אלא צעין שחאפה אותה המעט, ומזה מיירי הב"י וכאן בשו"ע דצעין אפיייה דוקא. ודברי הב"י מכוונים לזה, שהרי כתב דבריו על דברי הטור, והטור [עמוד ז'] כתב בלשון זה, וכן היה מנהג הר"ם בביטו כשהיו עושין עיסה כדי לבשלה במים, לאפות ממנה מעט ועל ידי כך נתחייבה בחלה כולה, עכ"ל, לשון זה משמע שהיה נוהג לאפות באמת תחלה ועל ידי זה נתחייבה העיסה, שהרי לא כתב שהיה מזהה לאפות, דאלו היה כותב כן היה המשמעות שעל ידי האווי לאפות נתחייבה אף על פי שלא נאפה

ה. [טור] שם בשם הר"ש [שם] מהירושלמי שם [הלכה ד; הרא"ש ה"ק] ופסקים שם ופסק היה מנהג מהר"ם מרוטנובורג: ה"ב. צ"י שם ד"ה ומיהו:

שכתב או וכו' פ"ק ד' וזאת אוסר ב"ר. חולק על הב"ח, ואין דבריו מוכרחים. גם מה שכתב ד"כאורה יש תפוסה על הרא"ש והטור ב"ו והר"ש כתב בהדיא בריש חלה ב"ו. י"ל דהוא הדיון אם דעתו לאפות דינא הכי להריש, וע"ש:

הגהות והערות

ג] בדפ"ר לא טיין בפנים הש"ע פ"ק ה' לביאור הגר"א, ובמהדורות קניענסברג מרי"ט צייטוה כאן, אולם במהדורות ויילנא מרי"ט צייטוה על שיבות "או ליבשה" דלקמן, ובאמת דברי הגר"א שייכים לשני המקומות: ד] ראה חזון איש ודעם [לקוטי סימן ה' ס"ק ב] שהשיג עליו: ה] טוקן ע"פ לשון הש"ך פ"ק ד': ו] טוקן ע"פ אמרי בינה, וכן הוא ברי"ש שם, וכן העתיק ה"ט"ו להלן ס"ק ד"ה אלא, וכעין זה הגיה מדרי דעה. ועיין סב"ל דוד שכתב דנמקום "היה"א דפ"ד מברכין" צ"ל "היה"א דירושלמי": ו] לפניו במרדכי הנהגה פ"א דאין נוטלין, וכן הגיה שם בג"ד י"ע [אות קנד] שמהלך קן במרדכי י"ן:

[ה] או ליבשה כו'. כמו שכתוב בכרכות שם ובפסקים שם [ע"א] וברירושלמי שם [חלה פ"א הלכה ג], וכמו שכתוב בסעיף ז' וסעיף ז': [ז] [פסקי ד' אפילו]

שכתב (א) פטורה. עיין באר היטב [ס"ק ג] בשם ש"ך. וכתב בדרכי משה ס"ק ב' וז"ל, כתב המרדכי בפרק כל שעה [פסקים רמז תקצב] ולדברי ר"ת [וחספות שם לו, ב ד"ה רבלי; בכרת לו, ב ד"ה לחם] עיסה שקורין לאקשין או קרפפליך או שטידא חייב בחלה, ולדברי החולקים עמו פטור, אמנם מפירוש רבינו יונה בפרק כיצד מברכין [שם כו, א ד"ה ומה] משמע דאף לר"ת עיסת לאקשין פטור, עכ"ל. ועיין בתשובת אדוני אבי זקני פנים מאירות חלק א' סימן ס"ח באמצע התשובה [ד"ה ראיין] שכתב דבפירוש רבינו יונה שם לא משמע מידי ¹¹, ולכן ירא שמים יפריש בלא ברכה כדי לצאת דעת ר"ת, ע"ש: וע"ש שהאר"ך, עכ"ל הש"ך [פ"ק ה]. ונט"ו [פ"ק ד] האריך להשיג על הב"ח ופסק דלא כותמיה, ע"ש שמהלך, אם היה כוננו תחלה לאפות ממנו נתחייב כולה תכף, אבל אם כוננו היתה תחלה לבשל כולה ואחר כך נמלך לאפות צריך דוקא לאפות תחלה. אף על גב דבנמלך לעשותה לחם חייבת בחלה תכף, היינו בנמלכה לעשות מכולה לחם, מה שאין כן כאן שכולה יהיה מבושל רק קצת יהיה אפוייה והעיקר חיוב משום גזירה, צריך לאפות תחלה. (וננקודות הכסף דמה דבריו והסכים עם הב"ח, ע"ש):

אוצר מפרשים ה (שם) פטורה. מיהו הרבה פוסקים חולקים דהיכא דבלייתה עבה אפילו גלגלה על דעת לבשלה חייבת בחלה, לכן יש להחמיר להפריש חלה בלא ברכה, או לאפות ממנה מעט וע"י שכו' [ושעל ידו כו'] יתחייב כולו בחלה. פוסקים: